

Klaidynių Kronikos

NERINGA VAITKUTĖ

Iliustravo Monika Mitkutė

Klampynis
KworiKos

Knygos leidimą remia:

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

ISBN 978-609-441-515-9

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Neringa Vaitkutė, 2018

© Iliustracijos, Monika Mitkutė, 2018

© Leidykla „Nieko rimto“, 2018

Neringa Vaitkutė

Illustravo Monika Mitkutė

Vilnius
2018

Mes visi ir Mažosios Klampynės

Mūsų šeima gyvena Kiaunių gatvės devintame name, Mažųjų Klampynių miestelyje. Nenustebsiu, jei nesat apie tokį girdėję. Jo nerasite *gugle* ir, kaip mėgsta pabrėžti tetulytė Leokadija (su kuria dabar nesimatome dėl labai rimtų priežasčių, vėliau paaiškinsiu, kokių), „tų jūsų Mažųjų Klampynių net žemėlapyje nėra!“

Į mūsų miestelį galima atvažiuoti siauru jokiais ženklais nepažymėtu vieškeliu, nežymiai atsišakojančiu nuo asfaltuoto kelio. Kas žino, tas lengvai randa reikiamą posūkį, o kas nežino... tam ir nereikia žinoti.

Mažąsias Klampynes iš visų pusių supa pelkės, tankūs miškai, juosia lėta tingi upė, nešanti tamsius vandenius iš vieno pelkynuose pasislėpusio ežero į kitą ir šnabždanti paslaptingu balsu.

Miestelio centre, aplink akmenimis grįstą aikštę, stūkso keletas didesnių namų, o jaukiose į visas puses kaip spinduliai nutįstančiose gatvelėse glaudžiasi nedideli vieno dviejų aukštų nameliukai.

Mažųjų Klampynių parkas taip pat vertas paminėti. Jo gilumoje, tarp šimtamečių liepų ir klevų, išdidžiai boluoja mano

mylimiausias – bibliotekos – pastatas. Kartais, vėlią naktį, jos languose matyti blausi šviesa, o palei sienas maklinėja pusiau permatomi šėšėliai. Senelė sako, kad tai šmėklų knygų klubo susitikimas. Regis, mūsų miestelio šmėklos labai mėgsta skaityti. Nors, gerai pagalvojus, ką gi dar veikti, kai turi amžinybę laiko, o vietiniai gyventojai jau seniai nebijo nei tavo „Būūū“, nei kraupaus „Aha ha ha“, nei garsiai žvanganamų grandinių.

Be šmėklų, įsikūrusių bibliotekos palėpėje, apleistoje lentpjūvėje, dvaro griuvėsiuose ir ligoninės rūsyje, Mažosiose Klampynėse galima aptikti ir kitos velniavos. Regis, visos mitinės ir stebuklingos būtybės, miestų šurmulio ir automobilių išgintos iš savo gimtųjų vietų, pamažu susikraustė į mūsų miestelį bei jo apylinkes. Pelkėse tikrai gyvena laumės, o kiekviename Mažųjų Klampynių name jaukiausiai įsitaisę baubai (mes net įsigudrinome juos prisijaukinti).

Nors išmokome gyventi šių būtybių apsuptyje, kartais jos įneša smagios sumaišties, ir kol erzelis nurimsta, visos Mažosios Klampynės *stovi ant ausų*.

Mama, kuri dieną piešia vaikų knygoms iliustracijas, o vakarais dirba miestelio bibliotekoje, sako, kad Mažosios Klampynės – niekur nepritampančių keistuolių vieta. Anksčiau ar vėliau jie visi atsikrausto čia.

Mano vardas Agata, aš vyriausia. Brolis Aringas jaunesnis vos penkiomis minutėmis, esame visiškai nepanašūs vieninteliai Mažųjų Klampynių dvyniai.

Tėtis juokauja, kad Aringą surado pusnyje, brolis ištis atrodo žieminis. Jo plaukai, blakstienos ir antakiai balti, akys šviesiai melsvos, vaiskios, oda blyški, neįdega net karščiausią vasarą, tik apsitraukia aukso spalvos pūkeliu.

Aš – kitokia. Plaukai juodi, oda nutaškyta smulkiomis strazdanomis, akys gelsvos, apibrėžtos tamsiai rudais apvadais. Jos tokios didelės, kad primena pelėdos ar kito naktinio paukščio akis, kartais net švyti tamsoje. Dėl tokių keistų akių, panašių į gražų margą mineralą, randamą žemės gelmėse, ir gavau savąjį vardą. Esu mergaitė, vadinama akmens vardu.

Jauniausia sesutė – Smiltė. Ji panaši į mamą ir tėtį lygiomis dalimis ir visiškai nepanaši į mudu su Aringu. Iš mamos paveldėjo šviesius kiek banguojančius plaukus, įkypas tamsiai rudas akis, o iš tėtės smilią nosį, duobutę smakre ir smagiai atlėpusias ausis, dėl kurių ji visai nesijaudina.

Kai mama girdi, vadina me Smiltę jaunėle, kai negirdi – *prielipa*. Ji amžinai sekioja paskui mus, lenda į akis, kaišioja snapą į svetimus reikalus. Savo paslapčių neišduoda, bet apie mus su Aringu nori žinoti visutėliai viską.

Sutariame gerai, riejamės ir pešamės tik kokius tris, daugiausia keturis kartus per dieną, o paskui taikomės, kad vėl galėtume susipešti.

Nors ir skirtingi, turime tvirtai mus vienijantį bruožą – nuolat įsipainiojame į keisčiausias baugias istorijas, apie kurias paskui dar ilgai sklando įvairiausi gandai.

Nors pasiklausęs dažnas pamano, kad tos istorijos gerokai pagražintos, turiu pasakyti: miestelio gyventojai nežino nė pusės to, kas buvo su mumis atsitikę.

Tiesa gerokai keistesnė ir įdomesnė. Gerokai...

Balandis.

Visažinis

Senelė sako, kad padorus miestelis turi turėti tris dalykus – turgaus aikštę, paminklą ir kraupią legendą. Jau galima šokinėti iš džiaugsmo. Mažosiose Klampynėse yra visi trys.

Turgaus aikštė numindžiotu akmeniniu grindiniu, kurioje jau kelis dešimtmečius niekas neprekiauja, plyti pačioje senamiesčio širdyje, balsvu lopiniu įsispraudusi tarp pašto, batsiuvio dirbtuvės, seniūnijos ir panelės Mirtos kepyklėlės.

Paminklą mes taip pat turime, tiesa, niekas nepamena, kieno garbei jis pastatytas.

Vienąsyk, prieš kokį šimtą metų, per Mažąsias Klampynes netikėtai prašniokštė neregėtas viesulas. Kaukdamas, žviegdamas vėjas pastvėrė prie smuklės stovintį vežimą ir sviedė jį per visą aikštę. Paminklas triokštelėjęs subyrėjo į tūkstančius gabalų, o ant iškilnaus postamento liko styroti tik dešinė koja, apauta šaunia pušnimi.

Bet nėra to blogo, kas neišeitų į gerą. Spėju, dabar mūsų miestelis vienintelis Lietuvoje, o gal ir visame pasaulyje, gali pasigirti paminklu, pastatytu Nežinia Kieno dešinės kojos garbei.

Kraupių legendų mes taip pat turime apščiai. Iš senelės ir draugų esu girdėjusi dešimtis, bet yra trys, kurios pašiurpintų ir pačius drąsiausius.

Fantastikos mėgėjams puikiai pažįstamos autorės Neringos Vaitkutės knyga „Klampynių kronikos“ – meistriškai šiuolaikinį ir mitinį pasaulį supinantis kūrinys. Mažųjų Klampynių miestelio žemėlapyje nerasite, bet jame verda paslaptingų įvykių kupinas gyvenimas. Virš stogų skraido ugninį drakoną primenantis aitvaras, o miškuose pasirodo laumės. Čia niekada nebūna nuobodu: tą žino šaunieji dvyniai Agata ir Aringas, pasiryžę įminti visas Mažųjų Klampynių mįsles.

2013 m. už knygą „Vaivorykščių arkos“ rašytoja Neringa Vaitkutė gavo reikšmingiausio metų debiuto apdovanojimą.

Knygą meniškai iliustravo dailininkė Monika Mitkutė.

KITOS NERINGOS VAITKUTĖS KNYGOS:

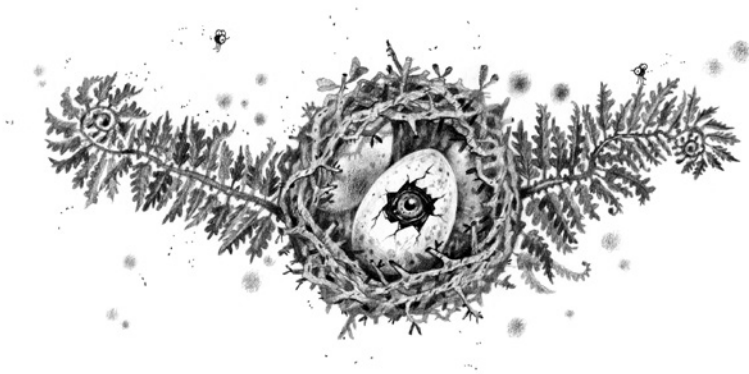
„Vaivorykščių arkų“ trilogija

„Vaivorykščių arkos“
„Titnago plunksna“
„Šnabždesiai bedugnėje“

„Tamsos“ trilogija

„Tamsa, kuri prabudo“
„Miestas be padangės“
„Devynetas tamsos nešėjų“

„Neišduosiu tavęs“

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**

Korektorė **Emilija Visockaitė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Mama,
grūšim po
piltu
ARINGAS AGATA
smiltē

Senelė sako, kad padorus miestelis turi turėti tris dalykus – turgaus aikštę, paminklą ir kraupią legendą. Jau galima šokinėti iš džiaugsmo. Mažosiose Klampynėse yra visi trys.

Ar esate girdėję apie Mažąsias Klampynes? Miestelį supa miškai ir pelkės, aikštėje stovi Nežinia Kieno dešinės kojos paminklas, o gyventojų namuose jaukiai įsitaisę bumbai. Be to, čia nuolat nutinka keisčiausių dalykų. Miestelėnai žino: jei miestelį užplūdo žalčiai, aplink namus naktimis slankioja vilkai ar skraido švytinčios žaltvykslės, nagus bus prikišę nenustygstantys Mažųjų Klampynių dvyniai Agata ir Aringas. Tačiau gyvenimas dėl to tik įdomesnis: kiekvienas norėtų įsikurti magiškų nuotykių kupinose Mažosiose Klampynėse!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-515-9

9 786094 415159